

Duch Święty namaścił Jezusa; dzięki Chrystusowi i ja otrzymałem Ducha Świętego, który sprawił, że narodziłem się do nowego życia dziecka Bożego, skierowanego w miłości i posłuszeństwie ku Ojcu; dlatego chcę prowadzić życie w Duchu, poddając się Jego tchnieniu i mocy. Drogowskazy Nowego Człowieka

---

I. Dzielenie się życiem (przy herbacie)

II. Część modlitewna:

- Modlitwa do Ducha Św.
- Dzielenie się Słowem Bożym: **Rz 8, 1-12**
- Modlitwa spontaniczna: prośby o wzrost życia w Duchu, o kierownictwo Ducha Św. we wszystkich dziedzinach naszego życia
- Tajemnica Różańca: Zesłanie Ducha Świętego

III. Część formacyjna:

- Dzielenie się realizacją zobowiązań
- Rozważanie treści Drogowskazu: „Duch Święty” (**każde małżeństwo wcześniej, w domu, zapoznaje się z tekstami: „Duch Święty” i „Duch Święty a rzeczywistość sakramentalna”** Ojca Świętego Jana Pawła II **oraz z pytaniami do tekstów**; na kręgu odbywa się rozmowa na ten temat).

Pytania i problemy do zastanowienia się, omówienia i dyskusji:

Kim jest Duch Święty w stosunku do Ojca i Syna? Kim jest dla nas Duch Święty, czego nas uczy i w czym nam pomaga? W jaki sposób Chrystus jest z nami w Kościele za sprawą Ducha Świętego? Jak rozumiemy i jak realizujemy w swoim życiu małżeńskim i rodzinnym odnajdywanie siebie poprzez dar z siebie?

Sugestie do pracy w ciągu miesiąca:

- rozważmy w ciągu miesiąca na modlitwie osobistej w **Namiocie Spotkania**, np.: Łk 3, 21-22; Łk 4, 16-21; J 3, 4-8; J 7, 37-39; J 7, 37-39; J 14, 15-20; J 14, 25-31; J 16, 5-15; J 20, 20-23; Rz 8, 14-17; 1 Kor 2, 10-16; 1 Kor 12, 1-11; Ga 5, 16-26, skupiając się na zgłębianiu tajemnicy Ducha Świętego, na tym, na czym polega życie w Duchu, życie według Ducha.
- prośmy w **modlitwie małżeńskiej** o konkretne dary Ducha Św. dla nas i dla naszych rodzin
- w **modlitwie rodzinnej** dziękujemy za wszystkie otrzymane dary Ducha Św., za talenty i uzdolnienia nasze i naszych dzieci
- przeprowadźmy **dialog małżeński** na temat:
np. „Rozpoznanie i wykorzystanie w rodzinie darów otrzymanych od Ducha Św.”;
np. „Zaniedbania w posługiwaniu darami Ducha Świętego w rodzinie, w parafii, we wspólnocie DK”;
np. „Życie według ciała i życie według Ducha w naszym małżeństwie”;
- podejmijmy konkretną **regulę życia**:
np. oczyszczać swoje intencje i motywacje (zgodność zewnętrznych działań z myślami i pobudzeniami z Ducha);
np. wybrać jeden z owoców Ducha Św. (Ga 5, 22-23) i rozwijać go;
np. wybrać jeden z uczynków z ciała (Ga 5, 19-21) i walczyć z nim.

Elżbieta i Witold Kowalczykowie (DK, Lublin)

---

3. Wypada tu rozpocząć od wyjaśnienia wyrazu: Duch – Duch Święty. Wyraz ten pojawia się w pierwszych zaraz słowach Biblii: „A Duch Boży unosił się nad wodami” (Rdz 1, 2) w opisie stworzenia. Duch – hebrajskie ruah: tyle co oddech, tchnienie, wiatr, z kolei greckie pneuma od pneo, oraz łacińskie spiritus od spiro (a także polskie „duch” – tchnąć, tchnienie). Etymologia jest ważna, ponieważ tłumaczy, jak zobaczymy dalej, sens dogmatu i poddaje sposób jego rozumienia. Duchowość jest właściwością istotną samego Bóstwa: „Bóg jest duchem” – powiedział Chrystus w rozmowie z Samarytanką (J 4, 24). W Bogu „duchowość” oznacza nie tylko najwyższą i absolutną niematerialność, ale także czysty i przedwieczny akt poznania i miłości.

4. [...] W perspektywie rozstania się z Apostołami Jezus zapowiada im przyjście „innego Pocieszyciela”. Mówi tak: „Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy” (J 14, 16). „A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy” (J 14, 26). Duch Święty, którego tutaj Chrystus nazywa „Pocieszycielem”, zostanie posłany od Ojca w imieniu Syna. To posłanie zostaje jeszcze dokładniej określone w dalszym ciągu przez samego Jezusa: „Gdy jednak przyjdzie Pocieszyciel, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie o Mnie świadczył” (J 15, 26). A więc: Duch Święty pochodzi od Ojca, zostanie zaś posłany Apostołom i Kościołowi zarówno od Ojca w imieniu Syna, jak też od samego Syna, gdy powróci On do Ojca. W dalszym ciągu jeszcze Jezus mówi: „[Duch Prawdy] Mnie otoczy chwałą, ponieważ z mojego weźmie i wam objawi. Wszystko, co ma Ojciec, jest moje. Dlatego powiedziałem, że z mojego weźmie i wam objawi” (J 16, 14-15).

5. Wszystkie te słowa, jak również inne teksty Nowego Testamentu, są ogromnie ważne ze względu na całą ekonomię zbawienia. Mówią one o tym, kim jest Duch Święty w stosunku do Ojca i Syna. Posiadają znaczenie trynitarnie. Mówią, że Duch Święty nie tylko zostaje „posłany” przez Ojca i Syna, ale także „pochodzi” od Ojca. Dotykamy tutaj spraw, które w całej nauce Kościoła o Trójcy Świętej posiadają znaczenie kluczowe. Duch Święty zostaje posłany od Ojca i Syna, który po wypełnieniu swej odkupieńczej misji wszedł do Jego chwały (por. J 7, 39; 16, 7) – a posłania te (missiones) stanowią o całej ekonomii zbawienia w dziejach ludzkości. Posłania te są równocześnie obrazem „pochodzenia”, które jest w Bogu samym. Syn pochodzący przedwiecznie od Ojca, jako z Niego zrodzony, przybrał w czasie ludzką naturę dla naszego zbawienia. Duch Święty, który „pochodzi” od Ojca i od Syna, objawił się najpierw podczas Chrztu i Przemienienia Jezusa, a potem w dniu Pięćdziesiątnicy, kiedy został zesłany na Jego uczniów; Duch Święty mieszka w sercach wiernych wraz z darem miłości. Pamiętajmy zatem o ostrzeżeniu Pawła apostoła: „nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym zostaliście opieczętowani na dzień odkupienia” (Ef 4, 30). Pozwólmy, by nami kierował. On poprowadzi nas tą „drogą”, którą jest sam Chrystus, drogą ku uszczęśliwiającemu spotkaniu z Ojcem.

Jan Paweł II

Fragment katechezy na audiencji środowej w Rzymie, 13 XI 1985 r.
(Tegoż, Wierzę w Boga Ojca Stworzyciela, Rzym-Watykan 1987, s. 193-195).

---

61. [...] „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. To ponowne „przyjście” Chrystusa, to ciągle Jego przychodzenie, aby być z Apostołami, z Kościołem – to Jego „jestem z wami aż do skończenia świata” – nie zmienia faktu Jego odejścia. Następuje ono po

zakończeniu misji mesjańskiej Chrystusa na ziemi, dokonuje się zaś w obrębie zapowiedzianego posłania Ducha Świętego i wpisuje się niejako wewnątrz Jego misji. Dokonuje się też za sprawą Ducha Świętego. Duch Święty sprawia, że Chrystus, który odszedł, przychodzi – teraz i zawsze – w nowy sposób. To nowe przychodzenie Chrystusa za sprawą Ducha Świętego i Jego stała obecność i działanie w życiu duchowym dokonują się w rzeczywistości sakramentalnej. W niej Chrystus, który odszedł w swym widzialnym człowieczeństwie, przychodzi, jest obecny i działa w Kościele w sposób tak wewnętrzny i zespolony, że czyni Kościół swoim Ciałem. Jako Ciało Chrystusa Kościół żyje, działa i wzrasta „aż do skończenia świata”. To wszystko dokonuje się za sprawą Ducha Świętego.

62. Najpełniejszym wyrazem sakramentalnym owego „odejścia” Chrystusa przez tajemnicę Krzyża i Zmartwychwstania jest Eucharystia. W niej bowiem urzeczywistnia się za każdym razem w sposób sakramentalny Jego przyjście, Jego zbawcza obecność: w Ofierze i w Komunii. To przyjście i ta obecność dokonuje się za sprawą Ducha Świętego, wewnątrz Jego misji. Za pośrednictwem Eucharystii Duch Święty sprawia owo „wzmocnienie siły wewnętrznego człowieka”, o którym mowa w Liście do Efezjan (por. Ef 3, 16). Za pośrednictwem Eucharystii osoby i wspólnoty – pod działaniem Parakleta-Pocieszyciela – uczą się odnajdywać Boski sens swego ludzkiego życia, o jakim mówi Sobór. Jest to ów sens, poprzez który Chrystus „objawił człowieka samemu człowiekowi”, dając zarazem „znac o pewnym podobieństwie między jednością Osób Boskich a jednością synów Bożych zespolonych w prawdzie i miłości” (Gaudium et spes, 24). Zespolenie takie w sposób szczególny wyraża się i tworzy poprzez Eucharystię, w której człowiek – uczestnicząc w Ofierze Chrystusa każdorazowo urzeczywistnionej – uczy się również „siebie samego odnajdywać ... poprzez dar z siebie” (Gaudium et spes, 24), w komunii z Bogiem i z innymi ludźmi, swoimi braćmi. I dlatego też chrześcijanie, od pierwszych dni po Zesłaniu Ducha Świętego, „trwali... w łamaniu chleba i w modlitwach” (por. Dz 2, 42), tworząc w ten sposób zwartą wspólnotę opartą na nauce Apostołów.

Jan Paweł II

*Fragmenty Encykliki O Duchu Świętym w życiu Kościoła
i świata „Dominum et vivificantem”*